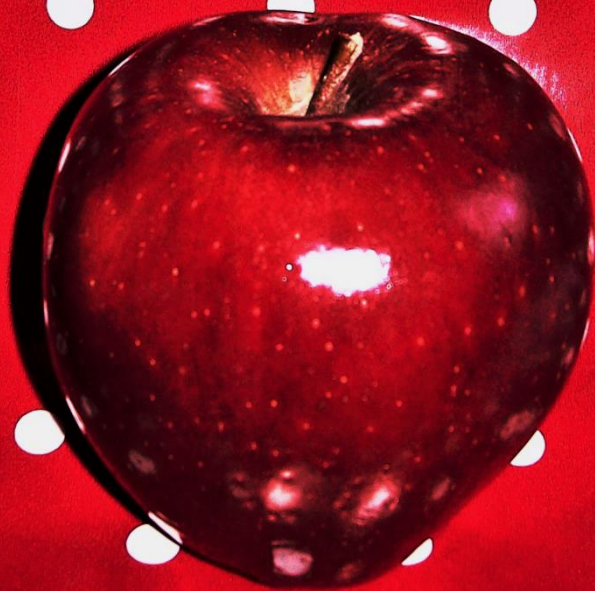

SNĚHURKA
JABLKA
NEBAŠTÍ

PETRA STEHLÍKOVÁ

Petra Stehlíková

Sněhurka jablka nebaští

Prolog

(Aneb kecy na začátek)

Oligofrenie, neboli porucha intelektu, se kdysi rozdělovala na

tři stupně:

- 1)debilita
- 2)imbecilita
- 3)idiocie

Jednotliví zástupci se pak samozřejmě nazývali:

- 1)debil
- 2)imbecil
- 3)idiot

Někteří z rodičů tyto výrazy posléze převzali, aby ohodnotili vývojový proces svého vytouženého potomka. Většinou se tak dělo hlasitě za přítomnosti celé ulice, ne-li rovnou města.

Ani můj táta nebyl výjimkou. Vždycky se snažil zapadnout a nevyčnívat, abychom působili jako „normální“ rodina. Slovo „debil“

jsem od něho poprvé zaslechla ve svých čtrnácti letech, kdy mě načpal s cigaretou v puse a čerstvě ohořelou ofinou.

Od té doby jsem si dávala sakra dobrýho majzla na levný zapalovače a tátovu pracovní dobu.

Podle svého zákonného zástupce jsem debilitou trpěla dalších několik měsíců, než mi byla diagnostikována imbecilita a já ponížila na imbecila.

Bylo mi patnáct a svejm vlasům jsem darovala růžovýho ježka.

Idiocie mi byla přisouzena v šestnácti letech, kdy mě málem vyloučili ze školy poté, co jsem v doprovodu svých nerozlučných přátel Holly a Bradleyho profesorovi francouzštiny vyměnila židli za záchodovou mísu a upozornila ho tak na jeho problém s prostatou.

Tatík celej následující rok každému dychtivě vyprávěl, že má doma vlastního Idiota.

Jeho naději, že navzdory snížené inteligenci vyrostu v normálního člověka, jsem mu vzala krátce po svých sedmnáctých narozeninách. Jednoho sobotního rána jsem domů dorazila v doprovodu dvou fešných policistů, kteří mě potkali na noční hlídce v momentě, kdy jsem si uprostřed silnice urputně vzpomínala na svoje jméno.

Samou vděčností, že nemusím jít pěšky, jsem jim pozvracela auto.

Jelikož měla oligofrenie pouze tři stupně, táta neměl jak slovně vyjádřit poruchu mého intelektu a tak jen mávnul rukou a na zbytek víkendů se zavřel do svého pokoje.

Jeho motto pro další měsíc znělo: „Co jsem komu udělal?“

V současné době se ale tyto stupně již nepoužívaly a byly nahrazeny lehkou, střední, těžkou a hlubokou mentální retardací. Přízrůsobilá jsem se a vnímala každou změnu.

Téměř každé ráno jsem se budila s nadprůměrnou inteligencí.

Vejška mého IQ dost závisela na hladině alkoholu v krvi.

Do práce jsem většinou dorazila s průměrnou inteligencí, která v průběhu dopoledne klesla na podprůměrnou. V poledne jsem procházela hraničním pásmem a zaměstnání opouštěla s lehkou mentální retardací, čímž se cesta domů stávala zdlouhavou a někdy dokonce život ohrožující.

Až zas narazím na nějakýho trotla, terej mi bude tvrdit, že práce s lidma je zábava, fláknu ho po hlavě.

Pakliže se mí spolubydlící rozhodli pro návštěvu jednoho z blízkých barů, toho samého dne jsem zakusila i středně těžkou retardaci dost často zakončenou těžkou.

Ale včera... včera jsem se poprvé dostala do hluboké mentální retardace. A tohle byl důsledek.

1.

Tohle prostě nemohla bejt pravda!

Místo obvyklého pátečního vymetání klubů jsem ztuhle seděla na jakési posteli v jakémisi hotelu, do kterého jsem byla tajně přivedena jakýmsi svaly nabušeným monstrem a celá vyklepaná čekala na jakéhosi zbohatlíka. Zmalovaná, polonahá, s černou parukou a tolika mašlemi, že by šestiletá holka pukla závistí. Zírala jsem na sebe do zrcadla neschopná uvěřit, v jak šílené situaci jsem se ocitla.

Vidět mě máma, sama by si vykopala hrob.

„No, zrcadlo, tak spust!“ zaskřehotala jsem.

Bud' to mi hráblo nebo konečně začala účinkovat finská vodka, protože jsem na vlastní oči viděla, jak se zrcadlo zatřásl. Jestli se tak stalo smíchy, či strachy, se nedalo posoudit. Vzhledem k tomu, co jsem měla na sobě,...

Nebo spíš neměla.

... připadaly v úvahu obě možnosti.

Tak tohle vypadá na velký průšvih, Charlie! Fakt velký!

Byla jsem praštěná. A hodně. Sexy kostým legendární ženy od

sedmi malých mužů, z něhož vykukovaly podvazky, jsem na sobě rozhodně neměla poprvé. Ani tu trapnou černou paruku s mašlí nebo bižutérií olepenou škrabošku. Dalo by se říct, že jsem v tomhle oblečku strávila podstatnou část svého života. Jenomže nikdy v takové situaci. Nikdy jsem se necítila tak trapně. Až teď. Začala jsem se modlit, aby mě tahle noc psychicky nepoznamenala do konce mého života.

Podrbala jsem se pod parukou a postavila se. Na přehnaně vysokých červených lakovkách jsem se snažila doplout k oknu. Zjištění, že se nacházím v prvním patře, aniž jsem cestou po liduprázdných chodbách zaznamenala schodiště, mnou drsně otřásl. Nadzdvihla jsem jednu z okenic a vystrčila hlavu. Dole pode mnou se hromadily listnaté keře, což byla alespoň malá záchrana v případě, že bych nedokázala rychle slézt a musela seskočit. Zás taková výška to nebyla, ale...

Lehké zaklepání na dveře mi málem způsobilo infarkt. Nadskočila jsem a praštila se do hlavy.

A bylo to tady!

„Moment!“ zařvala jsem vyděšeně, jakoby mě někdo právě píchnul vidličkou do zadku.

S ránou jsem zavřela okno, doskákala zpátky k posteli a kopla do sebe zbytek vodky. Ještě nikdy v životě jsem se netoužila opít tak, jako právě teď. Švihla jsem sebou na postel a chvíli podržela vzduch v plicích, než jsem zakňučela to osudné: „Vstupte!“

Srdce mi v hrudníku tak usilovně pumpovalo krev, že jsem čekala, kdy to odpíská.

Těsně předtím, než se otevřely dveře, jsem ještě pro jistotu hráb-la pod polštář a s úlevou nahmatala mobil. V takhle šílených situa-cích, kdy jsem totálně propadala panice, jsem měla ve zvyku zapomí-nat na nejdůležitější věci. A tím nejdůležitějším činem tohoto „slav-ného“ večera, bylo pořídit osudovou fotku.

Se staženým hrdlem jsem sledovala, jak ON vchází. V pokoji svíty-ly jen dvě lampy a celý tenhle luxus byl ponořený do šera, takže jsem mu pořádně neviděla do obličeje. Pozorovala jsem štíhlou vysokou postavu, jak prošla futrem a dveře za ní se zavřely. Trochu jsem si oddechla. Ani jsem se Bradleyho nezeptala, jak je jeho šéf starý. A tenhle vypadal mladý. Neměla hůl, nehrbil se, nekulhal...

Nerada bych tady sváděla důchodce s nefunkčníma plícema!

Zůstal stát u dveří, ruce v bok a s hlavou na stranu mě pozoroval.

„Ahoj,“ zahlásil hravě.

No... nazdar!

„Ahoj!“ zachraptěla jsem a doufala, že to znělo o dost líp, než hlas, kterým jsem v práci po telefonu lidi posílala do háje.

Udělal dva kroky ke mně a znovu se zastavil.

„Sněhurka?“

„K vašim službám, pane,“ vyplivla jsem bez rozmyslu. Opožděně mě napadlo, že jsem se na tuhle chvíli měla nějak připravit. Aspoň se někoho zeptat, jak taková placená společnice mluví. Jak se hýbe, jak flirtuje.

Ale to já ne. Já radši pokračovala v sebevražedný chlastačce.

Vykořisťovatel chudého lidu se zběžně rozhlédl po pokoji. „Kde máš trpaslíky?“

Z obavy o svůj krk jsem se raději překulila zpátky na břicho. „Mary Poppins byla tak hodná a vzala to dneska za mě. Znáš to... Uvaří jim, uloží je a přečte i pohádku.”

Nepatrně zvrátil hlavu dozadu a zasmál se. „To je od ní velice milé,” předl a s rukama v bok popošel o další krok ke mně. „To bychom jí měli poslat nějaký dárek.”

Pro mě by bylo největším dárkem, kdyby se tady zbohatlík svlíknul, já ho svým mobilem zvěčnila a pak zdrhla!

Skrblíkovy oči po mně klouzaly natolik nestydatě, až jsem si začala představovat, jak mu jedno z nich vypadne. Pak udělal několik zbylých kroků, odložil sako a posadil se na protější pohovku. Jedním pohybem si rozvázal kravatu a hodil ji za sebe.

Chlapec si očividně dělal pohodlí, zatímco mě se zmocňovaly epileptický křeče.

„No... Sněhurku jsem v posteli ještě neměl,” informoval mě laskavě, když se uvelebil a dlouhé ruce natáhl přes opěradlo.

Bejt jím bych se moc netěšila.

„Tak si užiješ svoje ‚poprvé‘, zlato. Jsem tvůj narozeninový dárek a jsem jen tvá,” chrlila jsem ze sebe. Nikdy jsem nebyla vlastníkem podmanivého hlasu, ale tohle začínalo připomínat záduchu.

I majitel velkého množství liber si všiml mé hlasové indispozice.

„Jsi nervózní?” zeptal se a mírně se předklonil, aby na mě líp viděl.

„Trochu,” vykuckala jsem odpověď.

„Kolik ti je?” pokračoval v „seznamování“. Pravačkou si rozepnul dva horní knoflíčky u košile a pak se vrátil zpět do své rozvalené pozice.

„Dvacet tři,” přiznala jsem popravdě.

Celou tuhle akci jsem si představovala jinak. V mých plánech jsem nebyla tak šíleně nervózní. Jenomže v mých plánech jsem ještě nevěděla, jak šíleně trapně se budu cítit polonahá před chlapem, kterého jsem nikdy neviděla, a který si mě bude beze studu prohlížet. Ve finále jsem mohla být ráda, že jsem rovnou nebulela.

„Řekli mi, že jsi zkušená,” upozornil mě poněkud rozladěně.

No... co na to říct? Ta, která tu měla doopravdy být, zkušenostmi určitě oplývala. Pravděpodobně se jednalo o odbornici na Kámasútru s nekonečnou sexuální fantazií.

Místo ní jsem se tu ale vylíhla já – individuum, který se po ránu nezvedlo ze dřepu.

„To jsem!” zahlásila jsem přesto hrdinně.

A fakt byla! Ale v nonstop pařbách, které končily sebevražednými sázkami.

„To doufám,” odtušil.

Nastalo ticho. Asi se ode mě očekávalo, že ho nějak začnu svádět. Vůbec mě nic nenapadlo. Tak nějak jsem tipovala, že pokec na celosvětově oblíbené téma „Star wars“ asi nebude to pravé, co by ho roztožilo. Věděla jsem, že Holly by si s touhle situací poradila daleko líp.

Na sucho jsem polkla a použila její slova. „Ještě nikdy jsem neměla někoho, jako jsi ty.”

„Jak to myslíš?” zabručel nepochopeně.

„No... někoho tak vlivného.”

No jo!

Pusa se mu trhala v širokém úsměvu a chlapec se nepatrně ošil.

Přesně tak! Budu mu masírovat ego. To mají chlapi rádi, ne?

Zatímco mi očima svlékal zbytky oblečení, přemýšlela jsem, jak se konečně dostat k tomu, proč jsem tady vůbec byla a jak obejít to, kvůli čemu jsem tu měla být. Nakonec jsem se odhodlala, seskočila z postele a zamířila k baru následovaná jeho pohledem.

Co se mu asi tak honí hlavou?

Prasečinky, Charlie, prasečinky! Ani to nechtěj vědět!

Vytáhla jsem vychlazenou láhev šampaňského a zády k němu naplnila dvě skleničky. Ruce se mi třásly tak, že jsem sotva trefila. Opatrně jsem vylovila z pravé kapsičky bílou pilulku a lehce ji rozdrtila mezi prsty. Se zadostiučiněním jsem sledovala, jak se prášek rozpouští mezi bublinkami.

Ještě chvíli, Charlie, ještě pár minut a budeš to mít za sebou!

Nadskočila jsem v momentě, když mi jeho teplá ruka přistála na holém zadku. Ani jsem neslyšela, když vstal a přešel ke mně. Dost jsem se vyděsila, že mě viděl, jak mu něco sypu do pití.

„Sundej si ty kalhotky!“ zachraptěl se rty přitisknutými na mé ucho.

To jako myslel vážně? Přece si před cizím chlapem nestáhnu spodáry!

Pomaloučku jsem se otočila a ruku mu položila doprostřed hrudi, abych mezi námi vytvořila nějaký prostor.

„Vydrž, lásko. Spěcháš někam?“ škytala jsem hlasem o celou oktávu vyšším, než byl normálně.

Na druhou stranu... takhle zblízka... jsem musela uznat, že Bradlyho šéfík nebyl vůbec k zahození. Vysoký, světlejší vlasy, rovný nos,

dvě oči přiměřeně od sebe vzdálené, dvě uši, jedna pus. Něco kolem třiceti, věk tak akorát.

Už se mi v hlavě rozjížděl film pro dospělé, kde by on hrál hlavní mužskou roli a já tu ženskou,...

Odehrávalo by se to v první polovině 19. století, mě by unesli místní vyvrhelové, protože bych byla děsně krásná, on by mě zachránil a pak by se se mnou někam zašil! Minimálně na tejdén! Jo!

... když mnou problesklo takové to nepříjemné poznání.

Kde já ho jenom... ?

„Dobře. Počkám, až se trochu uvolníš. Máme na to celou noc,“ zazubil se.

Křečovitě jsem zachrčela a vydala neidentifikovatelný zvuk na hony vzdálený lidskému smíchu.

Jasně! Trochu se prospíš a ráno budeš koukat!

Pak jsem se otočila zpátky pro skleničku a dávala si sakra dobrý pozor, abych je nepomíchala. Taková nehoda by mi byla podobná. Bylo by fakt tristní, kdybych nakonec usnula já a on by si se mnou dělal, co chtěl.

„Šampaňský nepiju,“ zavrtěl hlavou a odtáhl se, jako bych mu vnucovala plnotučné mléko.

Málem mi ta sklenička vzteky praskla v rukách.

Jak nepije? Dala jsem mu do ní ten prášek! To ho mám teď jako praštit po hlavě?

Polilo mě horko.

„Nalej mi nějakej bourbon!“ Jedním tahem mě přetočil k sobě zády a na zadku mi tvrdě přistála jeho dlaň, až to mlasklo. „Šup!“

Užasle jsem zírala na skleničku se šampaňským ve své ruce. Když mi na zadek dopadla druhá rána, spolkla jsem veškerou sebeúctu a rozpohybovala se, abych udělala to, co po mně chtěl. Mezitím jsem se usilovně snažila vymyslet plán B. Obličej pod škraboškou se mi nechutně potil.

Měla bych vyklopit pravdu? Nebo bych si měla odskočit na dámy a pak zdrhnout? Měla bych ho fakt něčím sejmout? Třeba tou lahví od šampáňa?

Pohled mi náhle padl na kravatu ležící na zemi jen kousek ode mě. Okamžik jsem sledovala, jak do sebe lije ten předražený patok. Když odložil skleničku, chňapla jsem ho za košili a nasměrovala k posteli. Svalil se na ni a já se vyhoupla na něj. Jeho ruce mi opět přistály na zadku a prsty se mi zaryly do kůže, když si mě přitáhl těsně na sebe. Chtěl mi očividně ukázat, jak moc je připravený a čím se může pochlubit.

A že se chlubit mohl!

Vypadalo to, že chlapec měl dar od samotného Boha! Hotový Everest. Na takové chlapy by si člověk měl vzít horolezeckou výstroj a možná i kyslíkovou bombu, aby mu tam nahoře nedošel vzduch. Musela být fuška se na tohle vyšplhat. A co potom ty výstupy a sestupy! S ním bych se asi opravdu jukla nad oblaka a to doslovně.

Skoro jsem si začala samou radostí pískat, než mi došlo, že z toho stejně nic mít nebudu.

„Už začni, sakra! Nebo bouchnu do kalhot!“

To bouchneš! Jenomže to už já tady nebudu!, potvrdila jsem mu v duchu jeho domněnky.

„Na hraní máme celou noc!” pokračoval, zatímco mi okusoval obličej. „Teď to ze sebe potřebuju dostat, kotě!”

Abychom si to ujasnili: On měl celou noc. Já měla sotva půl hodiny.

Pracně jsem se mu vykroutila ze sevření a sklouzla z postele. Když po mně chmátnul, uskočila jsem.

„Co to, sakra...!” vystřelil po mně nabroušeně a svažtil obočí.

„Vydrž!” zasmála jsem se a odběhla pro kravatu.

Se smíšenými pocity mě pozoroval, když jsem se k němu blížila a vázanku uhlazovala.

Posadil se na posteli a nevrle kývnul k mým rukám. „Co chceš dělat?”

Znovu jsem se na něho vyhoupla a dlaněmi ho zatlačila do lehu. Uchopila jsem jeho zápěstí a přitiskla je ke kovové pelesti. Ozdobné tyče k něčemu takovému přímo vyzývaly.

„Sněhurka si chce hrát,” sdělila jsem mu velkoryse. „Budeš spokojený. To ti slibuju.”

A já taky, až mu stáhnu kalhoty a konečně pořídím fotku! Pak zdrhnu a vykořisťovatel si tu pro mě za mě může bouchat celou noc!

Ke své smůle jsem ucítla odpor a o chvíli později mi jeho ruce zase drtily zadek. Everest povyrostl.

„Když něco takového dělám, tak rozhodně nejsem ten, kdo je svázaný!” vyštěknul na mě a bylo vidět, že jen stěží v sobě dusí vztek nad mými průtahy. „Tady poroučím já! Ty jsi placená, tak si to laskavě uvědom!”

Zadržela jsem dech, abych mu nezačala líčit, co všechno si o něm myslím já. „Mně ale řekli, že se ti to líbí, ale že se stydíš,“ lhala jsem za pochodu a čekala, jestli moji lež chroupne.

Okamžik na mě nevěřičně zíral, než mu k mé úlevě padla hlava zpátky do polštářů a on krátce zavřel oči.

„By mě zajímalo, kterej debil ti tohle řekl?“

„Jména nejsou podstatný,“ chrlila jsem z obavy, že to nevyjde.

„Ty mi teda dáváš! Fajn, tak mě svaž, ale ať to stojí za to!“

Samou radostí, že plán B vyšel, jsem si málem začala mnout ruce.

„Nebudeš litovat!“ slibovala jsem možná až moc horlivě. „Zažiješ ohromující překvapení! To, co ti udělám já, ti neudělal nikdo přede mnou!“

Bylo úlevné po tak dlouhé době v tomhle pokoji vyslovit pravdu. Měla jsem pocit, jako bych tím krátkým přiznáním, pod kterým si on představoval kdoví co,...

Což byla jeho blbost!

...do sebe napumpovala nový příval energie.

„Ale sundej si tu hovadinu z obličeje! Chci ti vidět do očí.“

Jeho rozkaz jsem ignorovala. Tetelila jsem se v duchu nad výsledkem plánu B.

Ten chlap byl fakt debil a Bradley měl fakt pravdu!

A nepomohly mu ani ty jeho miliony, ani ten jeho pěkný ksichtík. Napadlo mě, že bych mu při odchodu mohla vrazit pár facek a věnovat mu to jako dárek. Zasloužil by si to. Možná by taky jednou ve svém životě dostal něco upřímného. Těch pár pleskanců by bylo totiž od srdce.

Dala jsem si záležet a uzly na zápěstích pořádně utáhla. Doufala jsem, že až za to začne škubat, tak ta jeho drahá kravata vydrží. Kdyby ne...

Zatímco jsem se mu uvelebovala na kyčlích, s potlačeným smíchem jsem sledovala, jak zvrátil hlavu, zavřel oči a zavzdychal.

No, očividně mu stačilo málo.

Uchopila jsem jeho košili u krku, pohlédla mu do očí a sebejistě trhla. Knoflíčky se rozlétly po pokoji.

Kromě jednoho, kterej mi málem vystřelil oko.

„Au!” zaječela jsem.

To místo knoflíků nosí miniaturní titanový střely?

Oční bulvu jsem měla v jenom ohni a neviděla na ní. Tou druhou jsem zaregistrovala, jak mě s povytaženým obočím sleduje.

„Seš v pořádku?” zeptal se pobaveně.

Jen tak tak jsem se ovládla a nezačala nadávat. Ukazováčkem jsem zkontrolovala, jestli jsem stále vlastníkem jednoho páru očí. Když se mi konečně podařilo zaostřit, nasupeně jsem sledovala tu nádheru, která se mi rozprostřela před očima. Frajer posiloval. A ne málo. Skoro jsem se rozbrečela vzteky, když na mě vyskočily ty jeho břišní svaly.

Cha! Prej pekáč buchet! Tohle byly hotový hrozny! Přezrálý a pěkně nad sebou naskládaný! Co mutter příroda vzala mně, šoupla bez výčitek jemu! A že mi toho vzala hodně!

Vzpomněla jsem si na svého ex, který na mě vždycky vyvalil ten svůj polštář.

Proč já nikdy nemůžu vychytat kluka s takovýmhle břichem?

Napadlo mě, že bych se přeci jen chvíličku zdržela. Krátce. Jen pár minut. Že bych si pohrála...

Drž se plánu, Charlie!

„Pokračuj,“ pobídnul mě, když jsem se zarazila s otevřenou pusou a vyplazeným jazykem nad jeho břichem.

Aspoň jsem si dovolila mu na něj přiložit dlaně a vnímala ty skvělé svaly. Zatlačila jsem a ruce mi k mému údivu nezmizely v lipidech, jak jsem na to byla zvyklá.

„Sundej si to z obličeje!“ opakoval nedočkavě a přerušil tak moji duševní hádku. „Chci tě vidět!“

Jeho příkaz jsem opět nechala bez odpovědi a vrhla se na poklopec. Stáhla jsem mu kalhoty i s boxerkami. Na jeden zátah až ke kolům.

Jen s velkým sebezapřením jsem pokračovala a předklonila se, abych vylovila mobil zpod polštáře. Když jsem ucítila na krku jeho jazyk, mozek mi explodoval a rozum sebou švihnul.

Vůbec jsem nechápala, jak k tomu došlo, ale o pár sekund později, jsem se po něm sápala a naprosto zapomněla na fakt, koho tu nestydatě ochmatávám. Rukama jsem šátrala po jeho těle a zatínala nehty do svalů neschopná uvěřit, že tahle paráda leží pode mnou.

„Neměla bych...“

„Vím!“ zašeptal do mých úst bez dechu. „Kašli na to!“

Očividně jsme každý mlel o něčem jiném, ale na tom nezáleželo. Ta mrcha ruka, která ještě před chvílí byla pod polštářem a lovila mobil, bloudila po jeho úchvatném bříse a počítala svaly. Byla to až pachut' mojí rtěnky, kterou jsme oba měli rozmazanou po pusách, a která mě přivedla zpátky do reality. Kdyby ne...

Tak by dostal to, za co jeho kámoši zacvakali.

„Rozvaž mě!“ přikázal mi chraplavým hlasem a snažil se vyprostit. Kravata našťestí držela.

Zatnula jsem zuby, rychle jsem se předklonila, vytáhla konečně mobil a vyšvihla se do kleku.

„Co to, sakra, děláš?“ zasyčel nechápavě.

Bez odpovědi jsem se nad ním postavila a displejem se snažila zaměřit jeho obličej a „partáka“ dohromady.

„Řekni sýr,“ zavrňela jsem s úsměvem. Ten jeho udivený obličej stál fakt za to. Litovala jsem, že to Bradley nemohl vidět na vlastní oči. Určitě by ho jediný pohled na bývalého šéfa, přivázaného a polonahého, uspokojil a on by přestal konečně nadávat.

„Vopovaž se!“ zavrčel ledově, když mu došlo, na co se chystám. „To neuděláš!“

„Vo co že jo?“ provokovala jsem.

Stiskla jsem a vyfotila ho. Oněměle a s pusou otevřenou na mě zíral. Tak jsem stiskla ještě dvakrát, abych si pro jistotu vytvořila víc fotek.

„Skvělý!“ rochnila jsem se při pohledu na fotky.

„Co to... Proč to děláš?“ Zmatek v jeho tváři byl důkaz mých pře-dešlých slibů. Právě zažíval něco ohromujícího. Něco, co mu přede mnou nikdo neudělal.

Seskočila jsem z postele, spokojená sama se sebou a předstírala, že usilovně přemýšlím.

„Protože... jak to jenom... jo, už to mám! Jsi bezohlednej, arogantní, nafrněnej, prachatej parchant,“ citovala jsem Bradleyho. „Vynechala jsem něco?“

Pelest hlučně udeřila o stěnu, když se snažil osvobodit ze zauzlované kravaty a pohnul celou postelí. Při lehkém zaklepaní na dveře jsme oba naráz vytřeštili oči.

„Jestli sem bude muset vlítnout ochranka a uvidí mě takhle, tak si mě nepřej, ty malá couro! Seřežu tě tak, že si tejden nesedneš na zadek!“ zasyčel.

„Promiň, ráda bych si s tebou ještě pokecala, ale mám trochu naspěch,“ žvanila jsem bez rozmyslu a hlavou kývla ke dveřím.

Proč jsem mu tohle vůbec říkala? Místo abych zdrhala, konverzovala jsem tu s prachatým naháčem, který měl určitě své ujetý úchylky!

„No... doufám, že už se nikdy nevidíme!“

Sice mi slušnost velela jinak, ale přece mu nebudu lhát, že?

„V to nedoufej!“ pohrozil a v očích mu vzteky žhnulo. Postel se znovu rozhýbala, když se snažil vyprostit. „Já si tě najdu!“

Nepatrně jsem vyplázla jazyk a špičku uvěznila mezi zuby. „Nevyhrožuj, zlato. Budeš rád, když se ti na tenhle trapas podaří zapomenout.“

„Je všechno v pořádku, pane?“ ozval se hluboký mužský hlas na druhé straně dveří.

Zatajila jsem dech, když se jeho hlava otočila tím směrem a pak zase zpět.

„Odvaž mě! Dělej!“ zaúpěl zoufale. „Nic ti neudělám! Slibuju!“

Zaklepala jsem si na čelo. „Myslíš, že jsem padlá na hlavu?“

Přistoupila jsem k oknu a otevřela ho. Venku se trochu ochladilo. Jeho pohled se přenesl přesně tam, kde somatické části reagovaly na chlad. A můj ho po chvíli následoval.

Dlaněmi jsem si překryla prsa a zasyčela: „Na co čumíš?“

„Na co asi!” odsekl. „Na tvoje kozy!”

„Pane!” Hlas za dveřmi nabral na naléhavosti.

Dvěma vratkými kroky jsem přiskočila k sofa a vzala si jeho sako na sebe s přesvědčením, že má doma dalších sto, takže tohle jedno mu opravdu scházet nebude

A já aspoň nebudu klepat kosu.

Naposledy jsem se na něho podívala. Než jsem vyskočila z okna, zamávala jsem mu a vyhrkla: „Tak... hezký zbytek večera, ” popřála jsem mu upřímně jako dobře vychované děvče.

Mamka by ze mě určitě měla radost.

„To sako...!” bylo poslední, co jsem zaslechla, když jsem si „užívala“ svůj volný pád do keřů.